Fair Play SPORT

ANUL 2
NR. 4 (10)
februarie 1991

Revistă cu patru directori
CRISTIAN ȚOPESCU • OCTAVIAN VINTILĂ • ALIN SAVU • MARCEL PUȘCAȘ
și un redactor șef
GEORGE STANCA

APARE CHENZINAL
LEI 10

ISTORIA POSTREVOLUȚIONARĂ A DEMOLĂRII SPORTULUI ROMÂNESC

4 ianuarie 1990

• „Vă pot spune că atît dl. Ion Iliescu, cît și primul-ministru sînt personalități de primă calitate, că sînt oameni care au sportul la inimă".

• „Este cu totul remarcabil faptul că primul ministru ne-a transmis ceea ce așteaptă de la Ministerul Sportului: în sinteză este vorba despre «un plan de salvare a sportului românesc!»".

16 ianuarie 1990

• „Cert este că sportul va trebui să se deplaseze în jos, **în rîndul maselor, cel școlar și universitar avînd menirea de a deveni cu adevărat puternic".**

4 martie 1990

• „Apoi, am condus echipa reprezentativă de fotbal a României la două campionate mondiale, la interval de 20 de ani, fiind președinte al federației; sînt membru al federației internaționale de 16 ani; am participat ca oficial F.I.F.A. la patru olimpiade; am fost campion de juniori. **Vreau să spun că e foarte greu ca cineva să fie contestat, să-ți fie contestată prezența – așa cum e ea, temporară – în fruntea unui minister al sporturilor, cu o astfel de activitate".**

Nu știm cît de puternic a devenit sportul școlar și universitar de la 16 ianuarie 1990 încoace, sigur este că planul de **salvare** a sportului românesc și-a îndeplinit menirea și acesta **s-a deplasat într-adevăr în jos,** în masa mediocrității.

Cît de jos? Atît de jos, că abia mai gîfîie. Acest lucru puteți să-l observați și dv. singuri, stimați cititori.

Referitor la afirmația că d-nii Iliescu și Roman au sportul la inimă, probabil este vorba de vreo insignă purtată cu certitudine la inimă, adică pe stînga!

Vă lăsăm dumneavoastră, plăcerea de a descoperi personajul, membru în nenumărate federații și comitete, fost campion național de juniori, cu merite atît de incontestabile în „salvarea" sportului românesc.

Fair Play

Stimați cititori, vă reamintim că a apărut **Politichia,** sora noastră mai tînără, născută din rubrica redactorului șef George Stanca.

Încercînd să ne arate așa cum sîntem într-o „oglindă în care ne putem privi din cînd în cînd", **Politichia** este o gazetă care își propune de a păstra intact spiritul care animă întreaga editură FAIR-PLAY.

Vă invităm, așadar, să citiți noua apariție, Fair-play **POLITICHIA.**

Fotbal Fiction (II)

CHIRALEIADA – Epilog

Recurs la un... recurs extraordinar

Cu ochii în soare

ÎN ATENȚIA DUMNEAVOASTRĂ!

Cu siguranță ați citit în marile gazete amănunte despre tripla crimă din halta Dîrza. Ați aflat astfel multe despre acest oribil omor. Cum era și firesc, despre acest caz nu s-a spus încă totul. Nici noi nu avem această pretenție. Sîntem însă siguri că veți lua cunoștință despre lucruri care nu s-au spus despre acest caz.

Toate faptele sînt adunate și însoțite fotografic în broșura: „Ucigașul coboară din tren". Apărută sub egida editurii Fair Play, cereți-o începînd de mîine de la difuzorii de presă care vînd de obicei revistele Fair Play și Politichia.

Grăbiți-vă, tirajul e limitat!

CINE SE TEME DE FAIR PLAY

PROCESUL CLUBULUI VICTORIA (V)

COL. (R) NICOLAE POPESCU: „LA PREMIERILE ACORDATE JUCĂTORILOR PARTICIPA ŞI NUŢĂ; DE MULTE ORI FĂCEA ŞI ANALIZA MECIURILOR!"

Serialul nostru continuă cu depoziţia inculpatului Nicolae Popescu, actualmente colonel în rezervă: „În 1987, după ce cu chiu cu vai am scăpat de retrogradare, la nivelul consiliului politic al Ministerului de Interne s-a pus problema găsirii celor mai bune soluţii ca să devenim, ca să mă exprim aşa, echipă mare. M-a chemat ministrul adjunct, Gârbă, dîndu-mi ordin să mă ocup de coordonarea acţiunilor pe această temă. Eu eram pe atunci secretar de partid. S-a ţinut o şedinţă mare, cu toate somităţile de faţă, şi s-a stabilit, între altele, constituirea unui fond necontabilizat, de care trebuia să răspundă un om cu un profil moral impecabil, cunoscut ca neavînd nici cel mai mic viciu. Am fost desemnat eu, n-aş mai fi fost! Am colaborat în permanenţă, în toţi aceşti ani, direct cu Marin Bărbulescu, care n-a avut niciodată motive să-mi facă vreun reproş. S-a ales ca modalitate de realizare a sumelor nescriptice editarea de fotografii ale echipei, pliante, reviste la care colaboram unii dintre cei mai cunoscuţi ziarişti sportivi. Toate acestea se tipăreau de regulă la tipografii civile, editarea şi conţinutul lor, ca şi filiera de difuzare, fiind aprobate fără excepţie de Nuţă şi Postelnicu. Ei supervizau orice acţiune de acest gen. S-a dat nu un ordin, dar o recomandare, o idee, ca să existe înţelegere din partea cadrelor din subordine şi să cumpere aceste produse, contribuind astfel concret la realizarea fondului respectiv. Tipăriturile se difuzau la subunităţi, cu un mic supraţ faţă de cel înscris oficial, diferenţa mergînd în „contul negru". Nu făcusem în viaţa mea aşa ceva, intrarea mea în acest sector al vieţii fotbalistice m-a terorizat. Ilustrul avocat Ion Ionescu, prezent în sală..."

Dl. Constantin Lucescu, preşedinte al completului de judecată, zîmbeşte, şoptind ceva vecinului din stînga sa. Moment în care N. Popescu se opreşte, întrebînd încurcat: „Iertaţi-mă, am zis vreun cuvînt nepotrivit?" - Nu, nu, continuaţi - îndeamnă dl. Lucescu.

„Voiam să spun că domnul avocat Ion Ionescu l-a întrebat pe Marin Bărbulescu dacă dînsul stabilea cuantumul premierilor care li se făceau jucătorilor. Primele erau stabilite de conducerea ministerului, iar Marin Bărbulescu raporta lui Nuţă şi Postelnicu fiecare sumă cheltuită. La aproape toate premierele făcute jucătorilor participa şi Nuţă. El le înmîna plicurile cu bani, de cele mai multe ori le făcea şi analiza meciurilor. Avea o plăcere deosebită să se erijeze în specialist al fotbalului. Plicurile se dădeau sigilate, nici un jucător nu ştia cît primeşte colegul lui - Nuţă zicea că aşa se procedează la profesionism, şi voia ca „Victoria" să fie o echipă profesionistă de la A la Z. De fiecare dată le spunea jucătorilor să fie cinstiţi, să nu vîndă meciuri, să nu uite că sînt de la miliţie şi trebuie să reprezinte un model. De aceea, şi fotbaliştii pe care îi aduceam la echipă erau aleşi şi după criteriul caracterului lor. De pildă, la un moment dat ar fi trebuit să fie adus şi Goanţă, dar tocmai fiindcă avea nişte „antecedente" s-a renunţat la el, deşi era foarte talentat şi am fi avut nevoie să-l luăm".

Constantin Lucescu: - Banii se dădeau după sistemul clasic, cu semnătură?

N.P. - Se făcea un tabel de mînă, pe care erau trecuţi toţi jucătorii, inclusiv cei de la echipa de tineret. Nici unul nu a semnat vreodată pentru adeşti bani. Nu se semna pentru ei nici la primirea de la unităţile subordonate. S-a considerat că toţi eram oameni cinstiţi, dar şi supravegheaţi strict pe linie de partid şi minister. Periodic, la două luni - două luni şi jumătate, făceam un bilanţ cu aceste tabele, cu alte cheltuieli şi i le prezentam lui Marin Bărbulescu. Dînsul le verifica minuţios. N-am avut niciodată probleme şi de aceea după un timp le distrugeam, tocmai ca să nu rămînă urme. Cred că bilanţurile îi erau prezentate de fiecare dată lui Nuţă, fiindcă atunci cînd i le înmînam lui Marin Bărbulescu mi le ţinea cîteva zile, după care îmi spunea că totul e O.K. De la nivelul consiliului politic nu s-au făcut verificări. În 1988, Postelnicu m-a chemat la el şi mi-a spus pe tonul lui binecunoscut, ştii cum era, dur, sarcastic..."

C.L.: - Nu ştiu cîtuşi de puţin, pe mine personal n-am avut onoarea să mă înjure...

(va urma)

Sorin Satmari

CU OCHII ÎN SOARE

În oraşul de pe malurile Begăi, meciul dintre favoriţii locali şi Steaua Roşie Belgrad a fost evenimentul nr. 1 al lunii februarie.

Timişoara a fost împînzită de afişe care anunţau cu litere de-o şchioapă evenimentul. Microbiştii vehiculau pe la colţuri informaţii „de ultimă oră" aflate din „surse absolut sigure".

A suscitat atîta interes în rîndurile suporterilor şi gazetarilor sportivi mai ales prezenţa în formaţia belgrădeană a extricolorului nostru Belodedici, cel despre care presa sportivă postrevoluţionară a scris zeci de pagini, care mai de care mai senzaţionale, cu surle, trîmbiţe şi petarde.

Pînă a ajunge la ziua meciului aş dori să informez cititorii de un fapt puţin cunoscut la noi, anume despre declaraţiile celor doi antrenori care au fost prezentate la Timişoara sîmbătă seara la postul local de radio.

Dl. Rădulescu, antrenorul echipei locale a vorbit mult fără a spune ceva lăsînd ca explicaţiile să fie date de dl. Drăgan Geaici. Dar se vede că păcăleala a fost regizată împreună căci acesta din urmă a afirmat clar şi răspicat că „Belodedici ar fi uşor accidentat la un antrenament şi nu a făcut deplasarea cu echipa la Timişoara dar... a doua zi este aşteptat să sosească cu o maşină de la Belgrad direct la stadion".

Asta era deci sîmbătă seara, din surse absolut sigure.

A doua zi, un soare strălucitor a invitat cîteva mii de suporteri timişoreni la stadion dar se vede că la Belgrad era înnorat şi marea vedetă nu a putut fi convinsă să-şi onoreze locul în echipă. Aşa se face că formaţiile intră în teren, crainicul stadionului dă citire formaţiei oaspete din care bineînţeles Belodedici lipsea.

Doresc să mă refer la un singur aspect „enigma Belodedici". Am abordat un coleg, fotoreporter iugoslav, Domnia sa mi-a explicat cît se poate de limpede că situaţia referitoare la Belodedici este arhicunoscută în ţară vecină, Belo declarînd presei sportive că refuză venirea în România atîta timp cît nu primeşte o asigurare oficială că nu va fi reţinut de autorităţile române, el figurînd condamnat pentru fuga sa. Deci în Iugoslavia se cunoştea perfect faptul că acesta nu va juca dar la noi (este şi departe) nu s-a putut afla acest fapt decît în ziua meciului. Mai mult televiziunea noastră liberă, ne-a creat şi un moment foarte tensionat prin anunţarea televizării meciului ca apoi să ne lase cu ochii în soare. Oare acest moment chiar nu se putea evita?

Ridicăm această întrebare factorilor responsabili care nu au găsit o soluţie pentru trecerea peste acest moment nedorit.

Fără să dorim să punem paie pe foc, punem însă încă o întrebare, mult mai serioasă. Sub titlul „Procuratura lămureşte cazul Belodedici", presa a publicat poziţia oficială a Procuraturii în problema atît de discutată a ex-internaţionalului. Citäm din această luare de poziţie:

„La 25.01.1989, acesta (n.n. Belodedici) a fost trecut în rezervă prin ordin al ministrului apărării naţionale. NU A FOST TRIMIS ÎN JUDECATĂ" (sublinierile noastre).

Şi imediat în continuare: **„La data de 10.01.1990 s-a dispus ÎNCETAREA URMĂRIRII PENALE pentru infracţiunea de „dezertare" prevăzută de..."** (sublinierile ne aparţin din nou).

Iată şi întrebarea: dumneavoastră ce înţelegeţi? Se poate dispune încetarea urmăririi penale fără trimiterea în judecată? Noi nu prea înţelegem!

Gabriel Ghimpăşanu

In spirit fair play VASILE DONOSE

ÎNTREBĂRI, ÎNTREBĂRI!...

M-am întrebat şi continui să mă întreb, în ultima vreme din păcate, din ce în ce mai des şi mai zguduit de cruzimea răspunsurilor intuibile. Cum e posibil ca un popor atît de dotat cum este poporul român, un popor care, în pofida vicisitudinilor adeseori foarte grave ale istoriei sale, şi-a putut păstra nealterată, în fond, fiinţa sa etnică şi culturală, un popor înzestrat cu virtuţi creative dintre cele mai alese dar şi cu un acut simţ al umorului, un popor ironic dar înţelept, echilibrat, răbdător şi profund, gata oricînd să tălmăcească, în vorbe de duh, esenţa lumii, un popor care de-a lungul îndelungatei sale existenţe a asimilat în structurile unei moralităţi superioare, durabile şi fecunde o tristă experienţă a lumii, cum este, deci, posibil ca un asemenea popor să pară (sper să fie doar aparenţă), deci să pară, acum, atît de debusolat, atît de incoerent în capacitatea sa de a-şi ordona viaţa în sensul libertăţii atît de greu dobîndite? Ce interese sau ce infirmităţi acumulate în sufletul lui îmbolnăvit de nedreptate îi obturează luciditatea, îi minează echilibrul şi-i viciază caracterul? Ştiu şi eu, aşa cum ştie toată lumea că, cea mai grea moştenire pe care a impus-o poporului român, dictatura comunistă este degradarea morală a societăţii. Este îngrozitor să constaţi că singurul domeniu, dar absolut singurul, în care perioada postrevoluţionară a bătut recorduri inimaginabile oricînd, în trecut, este cel al criminalităţii, al jafurilor, furturilor, al corupţiei, al absenteismului de la efortul atît de necesar pentru construcţia şi reconstrucţia naţională, economică, culturală şi morală a ţării. Sînt, desigur, greutăţi foarte mari. Sînt oameni, pături şi categorii sociale flagrant nedreptăţite de arbitrariul unor conjuncturi în care politicul a absorbit, în relativismul şi subiectivismul său absurd, o gîndire şi o acţiune ce s-ar fi cuvenit să fie economică, gospodărească, culturală sînt, cum ne informează Guvernul, foarte slabe rezultate în toate sferele activităţii productive. Mai slabe cu mult decît în 1989 (!?). Nu ştiu să se fi făcut sinteza statistică în legătură cu producţia de carte, de filme, de spectacole, dar sînt convins că aici lucrurile stau şi mai prost. Inflaţia de publicaţii derutante şi, uneori, de-a dreptul nocive prin supralicitarea senzaţionalului, evident prin exacerbarea unor subiectivităţi susceptibile de orice în afara bunei credinţe, este, în prea numeroase cazuri, invers proporţională cu calitatea, probitatea şi operativitatea informaţiilor.

Nevoia de adevăr obsedează strada, obsedează cancelariile de toate culorile, obsedează oameni şi grupuri de oameni. Dar care adevăr? Adevărul este, desigur, o chestiune de logică. Am mai spus acest lucru şi atunci cînd logica era doar de resortul intim al fiecărui individ.

Dar există oare logică acolo unde raţiunea se lasă subminată de interese, acolo unde bunul simţ este dislocat de apetitul de putere al mediocrităţii?

Nepăsarea - spune un clasic -, este paralizia sufletului, este moarte prematură.

Şi mai rea însă mi se pare a fi acţiunea nechibzuită, entuziasmul orb şi orbit de fantasmele tulburi ale unor glorii nemeritate sub masca căutătorilor de adevăr.

Dar poate avea adevărul acelaşi chip pentru oameni cu minţi şi opţiuni diferite?

GHEORGHE IONESCU NU SE TEME DE FAIR PLAY

Echipa de handbal feminin din Zalău, după disputarea meciului tur în Elveţia, din cadrul cupei I.H.F., a avut un accident cu autocarul care o ducea acasă, fiind nevoită să „poposească" forţat în Austria, la ambasada noastră.

Fără posibilităţi financiare care să-i permită rezolvarea unor probleme referitoare la întoarcerea acasă, formaţia Textila Zalău a primit din partea antrenorului echipei Chimistul Rm. Vîlcea - Gh. Ionescu - 300 de dolari, acesta renunţînd la cumpărăturile personale.

Un gest de adevărat fair play, răsplătit şi de felicitările revistei noastre.

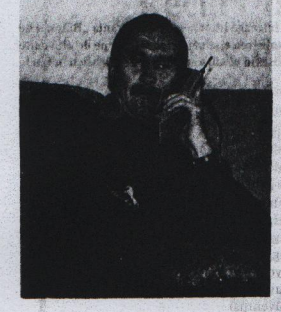
Matinal

Domeniul

„INAMICUL" NOSTRU NR. 1

Stielike primește informații telefonice despre fotbalul din România. Cine ne vinde țara?

Pe micul ecran rulează mereu aceleași imagini. Cu încetinitorul, cu super-încetinitorul, din cînd în cînd și un stop-cadru cu care disecă fază cu fază. O strălucire de o clipă apare pe fața analizatorului deosebit de critic, atunci cînd jucătorilor săi le-a reușit o acțiune frumoasă. Analizatorul este Ulli Stielike, antrenorul echipei naționale de fotbal a Elveției, viitoarea noastră adversară.

Ulli, care în perioada sa activă, a fost tipul de luptător, unul dintre cei ce au muncit din greu pentru fiecare rezultat, s-a transformat într-un estetician al fotbalului care iubește creativitatea și artisticul. La fel ca Berti Vogts, cel mai bun prieten al său, fostul luptător pune acum accentul pe frumusețea fotbalului. Dacă-l întrebi pe Stielike care e visul său personal în fotbal, răspunsul vine prompt: i-ar place să lucreze cu jucătorii pe care îi are la dispoziție Arrigo Sacchi, antrenorul lui Milan. Observarea frecventă a jocului echipei italiene, pe video sau „pe viu", l-a făcut să o îndrăgească foarte mult. Admiră în special interpretarea „partiturii" tactice, stilul de neconfundat al milanezilor. **Este exemplar felul în care fiecare jucător își pune în valoare propriile disponibilități, subordonîndu-le însă echipei"** spune Stielike. Credo-ul său în ceea ce privește fotbalul modern se orientează aproape exclusiv spre exemplul echipei Milan care, după părerea lui, se caracterizează prin voință, flexibilitate, concentrare, improvizație, curaj și asumarea riscului.

După astfel de zboruri la mare înălțime, întoarcerile în realitatea cotidiană din Elveția sînt uneori dureroase pentru Stielike. Munca sa îi ocupă toată ziua. Dar tenacele antrenor e conștient că schimbările cer timp. Încă îl mai supără lipsa de profesionalism a unor jucători și munca de mîntuială cu echipa de tineret, rezervorul primei reprezentative elvete. Nu în ultimul rînd, un obstacol pentru el și pentru unii jucători îl constituie limba, dificultățile de comunicare (în Elveția se vorbesc mai multe limbi și dialecte).

După încheierea carierei de fotbalist, vroia să plece mai întîi în Spania pentru a deschide acolo un chioșc cu ziare de sport. Dar gîndul că trebuie să stea în spatele tejghelei și să numere mărunțișul l-a făcut să renunțe. Apoi a acceptat oferta federației elveține de a prelua echipa națională. Argumentul decisiv în sprijinul acestei hotărîri au fost cei trei ani de activitate ca jucător la Xamax Neuchatel care i-au dat posibilitatea să cunoască destul de bine fotbalul elvețian. Deocamdată nu-i pare rău. Misiunea îi face plăcere chiar dacă responsabilitatea este foarte mare. Cînd era jucător, nu trebuia să se ocupe de mai nimic. Mergea zilnic la antrenament, juca o dată sau de două ori pe săptămînă și cam asta era. Acum trebuie să țină „în șah" 16-18 oameni, cîteodată unii venind și cu problemele lor familiale. Și-a luat în serios meseria de antrenor, făcînd-o cu aceeași seriozitate care-l caracteriza ca jucător.

Deși este german, acum nu-l atrage nimic dincolo de Elveția. S-a instalat în liniștitul sat Erlach (1000 de locuitori) cu soția sa Doris și cu copiii Christian, Daniela și Michael. Nu dorește să ducă o viață de nomad (ca majoritatea antrenorilor) în primul rînd din cauza copiilor. Și-a făcut un cerc de prieteni care îl opresc de la călătorii prea lungi. Deocamdată, spațiul său de acțiune se află între Berna, Basel și Zürich.

În general, este un om echilibrat. Dar la meciul Scoția-Elveția de la Glasgow (2-1) din preliminariile Campionatului european nu și-a putut stăpîni nervii, a protestat prin gestică și voce la adresa arbitrajului și după o explozie de furie la sfîrșitul partidei s-a văzut suspendat: trei meciuri în tribună! Timp pentru gîndire? Timp pentru liniștire? Stielike a luat sentința ca pe un avertisment: **„Ca antrenor n-ai voie să te faci de rîs în fața lumii".** A fost cel mai surprins de propria-i purtare de la Glasgow. Credea că are un excelent autocontrol. Această erupție emotivă a fost mai degrabă un semn de întrebare pentru el fiindcă făcuse progrese în ceea ce privește stăpînirea de sine, reușind să-și dovedească deplina competență fără să țipe și să gesticuleze.

„Fanatismul de pe bancă – spune el – **nu duce la nimic. Trebuie să-ți păstrezi obiectivitatea. Altfel nici jucătorii nu te mai iau în serios".**

Stielike știe că în fotbal cel mai rău lucru este să-ți pierzi autoritatea. Neînțelegerile nu trebuie să apară. Dar dacă apar totuși conflicte între jucători, ultimul cuvînt îl are el. **„În cele din urmă, unul singur are drept de decizie, iar acela sînt eu!"** Basta!

Ulli, Doris și cîinele Rossi, zîmbesc cu subînțeles fotoreporterului federației noastre de fotbal

Invitații domeniului

FOTBAL FICTION - II

Antrenament profesionist...

La ora 6 dimineața, automobile, care mai de care mai elegante, cu motoarele încinse, rămîn abandonate în parcajul stadionului, meritîndu-și răcirea după slalomul supra-turat prin traficul matinal...

Stăpînii lor, prin excelență „punctuali", sînt în arenă...

Super-învesmîntați, merg mai întîi lent pentru ca apoi să accelereze din ce în ce mai mult, pînă la ritmul alergătorilor de fond...

Din cînd în cînd, fără nici o comandă, sprinturi prelungite, urmate de respirații adînci, semi-odihnitoare, pentru reluarea luptei cu îndărătnicile condiții fizice...

După 45 de minute, roua zorilor nu mai rezistă concurenței strălucirii așezate pe chipurile tinere de sfînta sudoare, dintotdeauna însoțitoare și doveditoare de efort...

Prima „recuperare" a zilei se face rapid, în sala special destinată, elegantă și primitoare, mai ales prin curățenie...

7,15-7,45: micul dejun rehidratant, consistent, variat, gustos, conform rețetelor magice ale medicului echipei, care deține secretele energizării, revigorării, sănătății perfecte, numai în limitele normalului ponderal...

Siesta relaxantă are loc în salonul în care au ajuns între timp toate ziarele și revistele zilei, stimulatoare de comentarii pe teme de actualitate, nu numai fotbalistică...

Conversația se animă, subiectele de presă fiind asociate adesea cu glume și amintiri, în timpul echipării pentru primul antrenament propriu-zis al zilei...

Întîlnirea cu balonul, „obsesia" iubirii și urii, speranței și dezamăgirii fotbalistului profesionist are loc cu cîteva minute înainte de ora 10. Primele „atingeri" sînt duioase, timide, amabile, de o parte, temătoare dar cu „vicleniu" nesupunerii, de cealaltă parte...

La ora 10 fix, începe încălzirea, mai întîi generală, apoi, cu tema „ori ce ar fi rămîi în picioare", inspirată din karate, după coordonată, dealtfel, de un expert al tehnicilor martiale...

Sosirea antrenorului principal și a secunzilor este salutată simplu, dar elegant, prin oprirea timp de cîteva secunde a oricărei mișcări, după care se rostește de trei ori, cu convingere, credință și bucurie numele clubului patron...

Din acest moment, pînă la fluierul final care va coincide cu instalarea senzației de sufocare, nici un fir de gazon nu este cruțat... Se inventează lovituri, schimburi de locuri, blocaje și plasamente, se explică, demonstrează și exersează scheme, se reia de „N" ori același lucru, se aleargă, se aleargă continuu, se șutează năprazic sau plasat, se armonizează cu insistență virtuțile tehnice individuale cu stilul, maniera, concepția proprii Echipei... Judecătorul se află, sau ajunge exact la locul unde trebuie să sosească „pasa", ambițiile și angajamentul estompează diferențele de vîrstă, viteză generală aproape le anulează... Schema reflex e frecvent contrazisă de inspirația fentei subtile sau de driblingul surpriză, din care se nasc fazele de finalizare ideale... Apărătorii se dublează atent, acroșajele lor sînt hotărîte, „lansările" precise și rapide... Competiția ofensivă-apărare, permanent tranșantă, dar niciodată riscantă, durează exact 120 de minute, perioadă în care se vorbește puțin spre deloc, cu excepția antrenorului care comentează și dirijează ferm, competent, cu eleganță, respect și tact (într-un cuvînt – profesionist) tot ce vede și intuiește a fi în acord cu „fotbalul modern"...

Reușita muncii pe bază de contract și remunerație ca atare este evidentă: la ieșirea din teren jucătorii par a fi făcut dușuri îmbrăcați, deși abia se pleacă spre dușuri...

Pentru economia de timp, concluziile antrenamentului sînt concomitente cu a doua recuperare fizică a zilei, fiind caracterizate de concizie și sinceritate...

Aparent, momentele și stările mai sus relatate sînt mai vechi cu realitatea decît cu imaginația, titlul rubricii riscînd să-și piardă acoperirea. Dar, cum raporturile atît de complexe de care depinde profesionalizarea fotbalului românesc sînt încă sub zodia multor dileme, nu poate fi considerat drept un păcat „jocul" cu dreptul la limuzine luxoase, cu rigoarea și știința pregătirii, cu condițiile de efort și de viață, joc pledînd de fapt, pentru demnitate și civilizație prin care înzestrarea nativă de excepție a jucătorilor noștri să fie astfel pusă în valoare, încît, „fiction" să se dovedească doar o eroare regretabilă a autorului...

Scuze anticipate!

B.B. Vedea

Fotbalul românesc
IERI, AZI, MÎINE

AZI ar fi trebuit să însemneze, totuși, un pas înainte față de IERI, dacă avem în vedere că Revoluția a adus un suflu nou în ce privește libertatea de exprimare și de acțiune, stimularea chiar și a celor mai cutezătoare inițiative. Din păcate, după Revoluție, au apărut în mentalitatea unora și manifestări de recul. Lupta pentru „scaun", apărarea unor interese mărunte, fragmentarea blocului funcțional al federației în grupări mai mari sau mai mici, lansarea în afaceri pentru obținerea unor profituri rapide și spectaculoase, snobismul afișat în mărci de mașini străine procurate nicidecum din venituri proprii, deplasări în străinătate cu prea puțin temei sportiv, tolerarea în însăși inima federației și fără nici un discernămînt a samsarilor de jucători, fiecare în parte și toate la un loc au creat o imagine a unui for conducător ce s-a dorit, după alegerile din august 1990, o echipă de lucru decisă să facă fapte mari. Cineva a și zis atunci, justificînd opțiunea pentru anumite persoane din conducerea F.R.F. „la timpuri noi, oameni noi". O lozincă folosită [illegible] de Revoluție, dar [illegible] dificultățile situației [illegible] neva ar fi putut [illegible] muri proaste, [illegible]

Mostenirea [illegible] s-ar spune, valoros. [illegible] nuare, de competiții [illegible] În sprijinul „prezentului" [illegible] libertate pe plan [illegible] litatea de a se alo[illegible] țional internațion[illegible] tricție. Pe de altă [illegible] junsuri constituit[illegible] handicap. Să ne gîndim, de asemenea, la faptul că [illegible] de valoare peste ho[illegible] corilor" fiind apro[illegible] componenților lotului rep[illegible] Turneul final al C.M. din Ita[illegible] ția Luceafărului era cam înche[illegible] dată cu promoția lui Răducioiu și Stănici și că în urma lor, în actualele condiții de formare a schimbului de mîine, nu prea se întrezăreau mari speranțe că în curînd, să vină alții pe măsura lor. O situație la fel de precară prezenta și corpul antrenorilor, ani în șir, făcuți din mers, fără școală, fără o pregătire cît de sumară, lăsați să fie și jucători și antrenori. Noul val al tehnicienilor noștri, comparativ cu cel care trecuse pragul pensiei, apărea destul de modest, puțind conta doar pe cîteva nume, reprezentînd, la scară națională, mult prea puțin: Gheorghe Constantin, Robert Cosmoc, Mircea Lucescu, Costică Rădulescu, Mircea Rădulescu, Florin Halagian, Ion Ionescu (Hunedoara), Virgil Dridea. Și cam atît.

Dînd un caracter de oarecare obiectivitate cauzelor de mai sus, nu trebuie nicicum trecute cu vederea limitele capacității și autorității profesionale ale conducerii F.R.F., neputința de a găsi soluțiile necesare depășirii unu, evitabil totuși, impas. Deși și modul bizar în care a fost con[illegible] începînd cu luna august 1990, fără un Consiliu federal, cu un Birou [illegible] mit și nu ales [illegible] trenorii [illegible] abs[illegible] mul[illegible] gular[illegible] bine d[illegible] nu este [illegible] cu migală, cu competen[illegible] mai ieri, AZI a început [illegible] lării. Astfel, în mai p[illegible] lui „brumărel", pe c[illegible] gru", echipele naț[illegible] ici au ieșit, prac[illegible] tru turneele [illegible] și olimpic[illegible] de club au [illegible] ențiale, în[illegible] mai mu[illegible] și dezordonat, unic am spus-o, fotbalului nostru, exprimat cifric victorie, un meci egal, 8 înfrîngeri, golaveraj 2-27, 3 calificări ratate și 4 eliminări din cupele europene. Mai mult nici că se putea. Doar dacă s-ar fi apelat și la echipele de juniori, care încă nu și-au încheiat programul jocurilor de calificare. Noroc însă că, pînă una alta, acestea au realizat și unele rezultate încurajatoare, care au mai estompat puțin din amărăciunea pricinuită de eșecurile celor mari. Apoi a venit, din fericire, și San Marino care, făcînd din nimic să răsară iluzii, a adus fotbalului o „iarnă de armistițiu".

Interesant este că din toată această tristă toamnă a nelămplinirilor nu prea s-a desprins nimic care să lase impresia că s-ar fi putut învăța ceva. Cîteva declarații, mai mult de scuză, superficiale, măsuri de suprafață ca și analizele care le-au inspirat, au dus la concluzia că, orice s-ar fi întîmplat sau s-ar mai întîmpla, vorba ceia „apa trece, pietrele rămîn". De fapt și la drept vorbind, nimeni nu are cui să dea socoteală, atîta timp cît organele superioare de conducere a fotbalului – Conferința și Consiliul federal – nu există, iar la alegerile din august '90 nu s-a precizat nici ca perioadă de timp este mandatul, ceea ce ar [illegible] se creadă că aleșii au fost... pe [illegible]

Personal nu îmbrățișez ideea schimbării [illegible] de dragul schimbării sau să se spună că s-a [illegible] măsuri care, de regulă, urmăresc [illegible] prestigiul persoanei și să-i salveze pe alții. [illegible] același lucru. Îmi aduc aminte [illegible] anului 1975, însoțind ca [illegible] națională, am fost martor la o [illegible] în fața Franței, la Blois, zic [illegible] bună decît acel 0-3 cu Bulgaria [illegible] în echipa reprezentativă de [illegible] de Valentin [illegible] cu, au [illegible] conducătorii [illegible] de [illegible] Dinu și Mircea [illegible] revenirea în țară, delegația noastră [illegible] jucătorii – a fost adusă direct [illegible] aeroport în sala de sedințe a C.N.E.F.S. la o „săpunea[illegible]" care a durat pînă către miezul nopții și la sfîrșitul căreia președintele federației a fost eliberat din funcție, ca și cei doi antrenori, medicul și masorul și, gata-gata să o pățesc și eu, ca ziarist. Așa a fost atunci, cu 15 ani în urmă. Acum, după un șir de eșecuri fără precedent, a căzut un singur „cap" și acela nevinovat, al lui Constantin. În rest, cîteva declarații în al căror conținut nu se putea desluși vreo urmă de suspin, adevărații vinovați în loc să stea măcar un timp ascunși sau să lucreze după amiezele ca să nu-i vadă lumea, aparînd, culmea, și la televizor!

De fapt, cam acesta este tabloul care sugerează imaginea lui AZI din fotbalul românesc. Și fără să vreau, parcă îmi vine să-mi pun singur o întrebare: ce va fi MÎINE?

(va urma)

Mihai Ionescu

FOTBALUL? O NEBUNIE PENTRU O LUME NEBUNĂ I

Teribil sport şi fotbalul ăsta care ne uneşte pe rugul formidabil al speranţei în victorie, în satisfacţii ce nu pot fi măsurate de nici un aparat.

Sînt sporturi mult mai elegante, mai subtile, mai sofisticate şi chiar mai bărbăteşti. Dar fotbalul a devenit la acest sfîrşit de secol cel mai desăvîrşit leagăn de mitologie. O nebunatecă de minge albă cu petice negre face ca întreaga planetă să se mişte în jurul ei. Dar de ce se mişcă!? Cum de ce? Fiindcă este valoroasă! De ce adică o minge este atît de valoroasă? Da, poate fi...

... O MINGE VALOROASĂ CÎT DOUĂ MERCEDESURI!

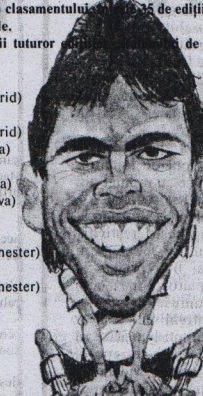
Ideea care a stat la baza gestului făcut de către FIFA, acela de a trimite în cosmos, cu un echipaj american, timp de 6 zile, o minge a fost dorinţa de reclamă. Reclamă pentru FIFA, reclamă pentru campionatul mondial care se apropia, dar mai ales reclamă pentru campionatul mondial din SUA '94.

Cert este că o minge de fotbal a stat 6 zile în cosmos. Şi ce dacă? veţi întreba. N-a rămas tot minge? De rămas a rămas, numai că valoarea ei a crescut. Mingea cu pricina a fost expusă printre [illegible] din sediile Băncii naţionale a muncii din Italia [illegible] de oameni care se îmbulzeau s-o vadă era ceva mai mare ca [illegible] înconjurînd-o îmbulzeau s-o vadă nu-i nimic. Dar cînd s-a [illegible] ei, a [illegible] un mare tămbălău. Au venit cei bogaţi [illegible] gură-cască (ca noi)! Colecţionarii sînt [illegible] acăia cu bani care dau o grămadă d[illegible] care şi-a făcut frumoşii ochi Brigitte Bardot ca [illegible] cumpăra şi ochii ei, sau pe sutienul Sophiei Loren ca[illegible] Mă rog, gustul nu se discută, mai ales la colecţionar[illegible] nul obiect, dar dintr-o colecţie. Ei bine, licitaţia mingi[illegible] mos a început de la 1000 $, ajungînd pînă la [illegible] pare a fi un joc în care cei care asistă nu înţeleg [illegible] se gîndesc la valoarea reală a unei mingi. Şi ea co[illegible] dolari. Păi atunci de ce nu-şi cumpără una s-o pună în colecţie şi să zică despre ea că... mă rog nu ştiu ce. Asta o zic cei care asistă. Cei care sînt angrenaţi în licitaţie însă, dornici de a fi în posesia ei, îşi schimbă uneori şi fizionomia, încetînd să mai gîndească şi fiind împinşi numai de dorinţa de a avea cu orice preţ obiectul. Aşa se explică de ce atunci cînd s-a ajuns la 6000 de dolari dialogul sumei propuse era absolut normal (între ei)). S-a mers chiar pînă la 10000 de dolari tot aşa din sută în sută, pînă cînd unul dintre ei care nu se „băgase în discuţie" pînă atunci a zis scurt: 20000 de dolari. S-a făcut linişte, pupilele celor care pînă atunci se agitaseră cu cîte 1000 de dolari s-au mărit, tensiunea arterială probabil şi ea. 20000 o dată; 20000 de două ori; 20000 de trei ori; „adjudecat" strigă unul în faţă bătînd cu un ciocănel de lemn într-o masă. Ne-am dat seama că în situaţii ca acestea numele cîştigătorului nu se spune. Deci o minge cît două Mercedesuri. Problema este alta: o fi mingea cu pricina sau cea cu pricina o fi rămas la unul din cosmonauţi care a cumpărat din magazin una şi a dat-o FIFA-ei?! Dar ce contează cînd ai atîţia bani. De fapt...

Cîştigătorii „BALONULUI DE AUR"

Unul din cele mai vechi topuri sportive, cu o mare audienţă în rîndul „fanilor" din întreaga lume, este cu siguranţă „Balonul de aur". Din 1956 cînd a debutat, prestigiul său a crescut an de an, pe de-o parte pentru valoarea cîştigătorilor săi, iar pe de altă parte pentru corectitudinea întocmirii clasamentului [illegible] de ediţii de pînă acum neexistînd contestaţii în ceea ce priveşte numele învingătorului în vreuna din ele.

Să vedem care sînt laureaţii tuturor [illegible] de aur"

1956 - Matthews (Blackpool)
1957 - Di Stefano (Real Madrid)
1958 - Kopa (Real Madrid)
1959 - Di Stefano (Real Madrid)
1960 - Suarez (F.C. Barcelona)
1961 - Sivori (Juventus)
1962 - Masopust (Dukla Praga)
1963 - Iaşin (Dinamo Moscova)
1964 - Law (Manchester)
1965 - Eusebio (Benfica)
1966 - Boby Charlton (Manchester)
1967 - Albert (Ferensvaros)
1968 - Boby Charlton (Manchester)
1969 - Rivera (A.C. Milan)
1970 - G. Müller (Bayern)
1971 - Cruyff (Ajax)
1972 - Beckenbauer (Bayern)
1973 - Cruyff (Ajax)
1974 - Cruyff (Ajax)
1975 - Blohin (Dinamo Kiev)
1976 - Beckenbauer (Bayern)
1977 - Simonsen (Münchengladbach)
1978 - Keegan (Hamburg)
1979 - Keegan (Hamburg)
1980 - Rummenigge (Bayern)
1981 - Rummenigge (Bayern)
1982 - Rossi (Juventus)
1983 - Platini (Juventus)
1984 - Platini (Juventus)
1985 - Platini (Juventus)
1986 - Belanov (Dinamo Kiev)
1987 - Gullit (A.C. Milan)
1988 - Van Basten (A.C. Milan)
1989 - Van Basten (A.C. Milan)
1990 - Matthäus (Inter Milano)

Recordmanii, după cum se poate vedea, [illegible] Cruyff şi Platini, cîştigători de trei ori, ultimul detaşîndu-se puţin prin faptul că victoriile sale au fost consecutive.

Să vedem acum, cine este cel de-al 35-lea [illegible]ator al „Balonului de aur".

Născut la 21 martie 1961 la Erlangen; 1,75 m; [illegible] kg; clubul la care a evoluat: Herzogenaurach, Münchengladbach, Bayern München, Internationale; campion mondial în 1990; vicecampion mondial în anii 1982, 1986; campion european în 1980; finalist în CCE 1987; finalist în Cupa UEFA în 1980; campion al RFG în anii 1985, 1987, 1988; campion al Italiei în 1989; 85 selecţionări A-16 goluri; 4 selecţionări B-[illegible] goluri; 9 selecţionări juniori - 3 goluri; 275 jocuri în Bundesliga - 93 goluri; 70 jocuri în campionatul italian - 28 goluri; 47 jocuri în Cupele Europene - 8 goluri;

O carte de vizită absolut impresionantă.

VAN BASTEN fără GULLIT? Dar GULLIT fără VAN BASTEN? Dar...

Întrebat care crede că este secretul marilor performanţe ale lui A. C. Milan, Silvio Berlusconi - preşedintele acestui club care a cunoscut în anii din urmă bucuria împlinirii totale pe plan internaţional - a răspuns simplu: „am ştiut, atunci cînd am făcut transferurile la echipă, să privesc mai profund decît alţii pe fiecare jucător în parte şi să văd cum se pot integra angrenajului format din cei 11 din teren. Ce ar fi însemnat singur Van Basten la Milan? Ce ar fi însemnat singur Gullit? Poate ar fi însemnat ceva, dar în nici un caz ceea ce au reprezentat şi reprezintă ei împreună. Meritul nu este însă numai al meu, ci şi al lor, cei care au simţit că împreună pot face mult mai mult".

Într-adevăr. Dacă privim retrospectiv evoluţia celor doi, contribuţia uneori decisivă la succesele în serie ale lui A. C. Milan, atunci ne vom da repede seama că aproape 60% din finalizările echipei lui Silvio Berlusconi au la bază combinaţiile celor doi. Singur, poate Van Basten nu ar fi strălucit aşa, cum tot acelaşi lucru s-ar fi întîmplat şi cu Gullit.

Nu de puţine ori, Marius Lăcătuş şi Gică Hagi au fost comparaţi cu cei doi mari fotbalişti. Mi-am reamintit de acest lucru, nu cu mult timp în urmă cînd, ştiri sosite pe teleimprimatoare, ne aduceau veşti despre evoluţiile nu prea strălucitoare ale lui Marius la Fiorentina şi ale lui Gică la Real.

Un ziarist spaniol se întreba chiar, cum ar fi jucat oare Hagi la Madrid, alături de Lăcătuş sau cum ar fi evoluat Marius la Fiorentina împreună cu Gică. Sau poate la o altă echipă.

Desigur, aici întervin şi solicitările făcute, dar şi modul în care fiecare în parte ar fi acceptat ideea unei mai bune realizări împreună, ţinînd la acest lucru şi mergînd la o echipă care i-ar fi solicitat pe amîndoi.

„Am avut numeroase oferte, recunoaşte Van Basten, dar le-am refuzat, de fiecare dată avansînd ideea de a pleca împreună cu Gullit. Acelaşi lucru a făcut la rîndul lui Gullit".

„Cînd s-au ivit solicitările, foarte avantajoase, de a pleca de la A.C. Milan, am avut tăria să refuz dacă nu voi merge împreună cu Van Basten", declara înainte de Coppa del Mondo, Gullit. „Simţeam că integrarea mea nu ar fi fost pe măsura aşteptărilor".

Iată de ce, stau şi acuma şi mă întreb, tardiv desigur, cum ar fi jucat împreună cei doi ai noştri care au fost ani de zile „sarea şi piperul" fotbalului românesc, la o echipă din străinătate.

Dar s-a gîndit cineva la acest lucru în acele zile în care fierbinţeala plecării ardea tălpile tuturor? Nu, cu siguranţă, nu.

Păcat că niciunuia dintre ei nu le-a venit această idee. Nu se ştie cum ar fi fost.

ÎNCOTRO SE ÎNDREAPTĂ MARII CAMPIONI?

La întrebarea din titlu se poate răspunde simplu: spre performanţe nebănuite. Dar cum întrebarea noastră nu se referă la rezultatele lor, ci la forma de concurs, este cazul să ne explicăm sau să căutăm explicaţii.

Revenirea „marelui Ben" în lumea atletismului a fost marcată de o „pompă publicitară" specifică lumii sportului de dincolo de ocean. Deodată parcă s-a înviorat totul în lumea atletismului.

Ben Johnson ameninţă cu revanşa. Carl Lewis nu cere decît concurenţă „cinstită". „Ben Bing" promite un record mai fantastic decît cel de la Seul. „The King" îi reaminteşte că şocul „post Seul" a lăsat urme asupra psihicului lui Ben şi de aici un potenţial oricum mai scăzut.

Cert este că din „dialogul declaraţiilor" celor doi „Gari" şi „Anatoli" atletismului mondial, sponsorii marilor competiţii atletice au fost incitaţi (dacă nu cumva ei au incitat presa şi pe cei doi?!), aruncînd sume fabuloase pentru o cursă de numai... 10 secunde, în cadrul unei reuniuni atletice ample.

Cei mai inspiraţi, japonezii (care trebuie să recunoaştem, gîndesc mai altfel şi mult mai rapid decît noi), au propus chiar pe stadionul pe care Bob Hayes a realizat celebrul record, o singură cursă de 100 m, cu numai doi concurenţi Ben şi Carl, precedată de un spectacol, de fapt un show muzical, sponsorizat de - reţineţi - 25 de firme mari ale lumii. Iar protagoniştilor li s-a oferit exorbitanta sumă de 10.000.000 de dolari.

Deocamdată însă, sigură a rămas cursa de la Sevilla din prima parte a acestui an.

În fond, nu asta voiam să spun, că atît Ben Johnson cît şi Carl Lewis, ca şi alţi vreo 20 de mari campioni ai mai multor sporturi, din cele care pînă acum nu intraseră în lumea bună a celor sponsorizate (lupte, scrimă, haltere, volei, tir, etc) au devenit ţinta sponsorilor, contractele fiind individuale, adică aşa cum există pînă acum în lumea tenisului de cîmp, pentru a da numai un exemplu.

Sumele contractelor sînt de-a dreptul fabuloase, dar nu trebuie uitat că şi audienţa este şi ea destul de mare. Avantajele sînt de ambele părţi. Puţini sînt cei care rezistă tentaţiei.

Din rîndul acestora, cu nume de mare rezonanţă, amintesc doar, pe Merlene Ottey. Celebra alergătoare jamaicană continuă să participe la toate competiţiile pe cheltuială proprie, trăind efectiv din premiile pe care le cîştigă. Lumea atletismului afirmă că ar fi vorba de o problemă religioasă la mijloc, care o determină să rămînă de fapt o excepţie.

Important este că de la sponsorizările marilor campioni s-a ajuns la cele ale viitorilor mari campioni! Sînt dispuşi patronii firmelor implicate în aceste sponsorizări să arunce cu banii în toate părţile?

Nu, indiscutabil nu, chiar dacă banii i-ar da afară din casă, cum este o vorbă pe la noi. Ei fac acest lucru pentru că îşi dau seama că, dintre toate domeniile de activitate, sportul reprezintă azi cel mai puternic „megafon" publicitar.

Ceea ce a fost la început în lumea automobilismului şi ciclismului - adică prezenţa pe tricouri sau costume a unor nume de firme, se pare va fi de-acum înainte ceva obişnuit în marea majoritate a disciplinelor sportive.

Pînă nu demult recunoşteam sportivii după culorile clubului. De-acum înainte îi vor recunoaşte după reclamele aflate pe costumele lor de concurs. Mai greu va fi desigur la ciclism sau automobilism - care nu de ieri, de azi, ci de mai mulţi ani poartă două, cinci sau zece nume de firme.

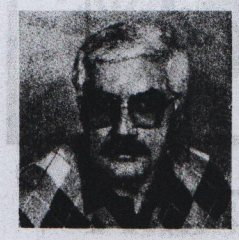
Vor deveni marii campioni numai nişte obiecte de reclamă? Nu asta trebuie să ne intereseze pe noi, ci performanţele lor.

Şi cum aceste sponsorizări contribuie la o viaţă mai bună a sportivilor, aceştia beneficiind de condiţii şi materiale sportive dintre cele mai moderne, atunci putem accepta - fără prejudecăţi - această nouă formă de echipare a marilor campioni.

Şi, ca să revenim de unde am plecat, adică de la Carl Lewis şi Ben Johnson şi posibila lor „cursă a secolului", trebuie spus că şi-au anunţat intenţia de a-i sponsoriza următoarele firme: Seiko, Canon, Fuji-film, Coca-Cola, Panasonic (pe Ben Johnson), Ford, Fanta, Longines, Philips, Samsung (pe Carl Lewis).

Cu atîţia sponsori în spate (dar şi pe piept!) sperăm că cei doi titani ai celei mai scurte curse din istoria lumii se vor îndrepta spre un nou record mondial.

Investesc aiurea cele 10 firme banii pentru numai 10 secunde de reclame? Nici vorbă. Cine profită? Cine cîştigă? Toată lumea. Inclusiv noi care sîntem beneficiarii unor spectacole sportive de calitate.

Domenii

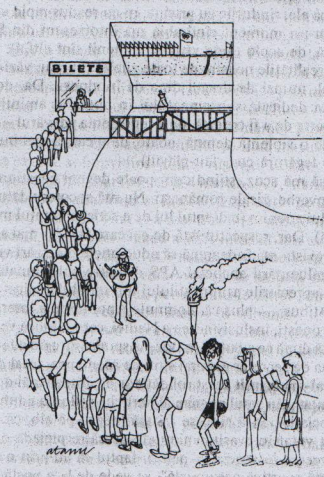
„PICATURA GĂUREŞTE PIATRA (Ovidiu)

Recurs la un... recurs extraordinar

Dacă în urmă cu cîteva săptămîni ne exprimam nedumerirea şi mîhnirea vizavi de neglijenţa cu care dl. Ovidiu Ioaniţoaia tratase festivitatea premierii primilor 10 sportivi ai ţării, astăzi avem prilejul de a ne face publice altfel de opinii.

Scriu aceste rînduri în seara zilei în care primul ministru al României a declarat răspicat în faţa unui întreg popor că, urmare a grevei ceferiştilor, economia ţării este în prag de colaps.

Sîntem departe de inconştienţa şi indiferenţa care să ne determine să cerem maximum de atenţie pentru un domeniu al existenţei noastre care

nu este chiar vital - sportul. Este adevărat că acest domeniu a adus printre puţinele satisfacţii şi bucurii unui popor atît de chinuit.

Haina militară pe care o port mă împiedică să mă pronunţ pe tărîmul politicii, dar nu pot să nu remarc că hăţurile economiei sînt departe de a fi strunite de actuala administraţie. În acest context era şi este normal ca aria consecinţelor să atingă şi cel mai retras colţ al vieţii unei naţiuni. Sigur, făcînd sport de performanţă şi activînd în acest domeniu este firească preocuparea prioritară pentru soarta acestuia.

Au fost multe vocile care s-au ridicat întru apărarea sportului românesc; printre ele s-a numărat şi a mea. Dar pledoaria pe care dl. Ovidiu Ioaniţoaia a făcut-o în al său „Recurs extraordinar" nu semăna cu nici o altă luare de atitudine în favoarea sportului.

Plină de esenţă, atingînd însă toate aspectele importante ale unei activităţi ce ocupă astăzi un loc aparte în viaţa omenirii, intervenţia dlui. Ioaniţoaia este exemplară, dovedind că atunci cînd energia gazetarului se canalizează exclusiv spre nobleţea unei cauze, valoarea autentică nu mai poate fi pusă la îndoială de nimeni.

Felicitîndu-l şi... invidiindu-l (evident profesional!) îl asigurăm că în astfel de cauze vom fi şi noi, mereu alături de domnia sa, depunînd oricînd mărturie în favoarea sportului românesc.

CHIRALEIADA

Epilog

Scrisoare deschisă adresată domnului ministru **Bogdan Niculescu-Duvăz,** domnului secretar de stat **Cornel Dinu**

S-au împlinit trei luni de cînd, folosind dovezi-argumente mai presus de orice îndoială, am început să dau la iveală modul fraudulos şi falimentar în care este condusă Federaţia Română de Baschet, prin antrenorul federal dl. George Chiraleu.

Nu m-au preocupat şi nu mă interesează afacerile, traficul de influenţă, abuzurile sau imoralitatea personajului cu numele de George Chiraleu.

Preocupat fiind numai de soarta unui sport foarte frumos pentru care, s-a dovedit, avem reale înclinaţii, mi-am îndeplinit o datorie de conştiinţă dezvăluind cauzele majore ale decăderii treptate a baschetului românesc în anonimatul mediocrităţii.

Căci „performanţele" obţinute **numai** de tinerii sau tinerele noastre jucătoare poartă **toate** falsitatea **fraudei.**

Dacă „umflarea" rezultatelor, atît de caracteristică perioadei ceauşiste a istoriei noastre, a fost acceptată cvasiunanim în condiţiile cunoscute, după decembrie 1989 această situaţie a devenit de netolerat. Or Federaţia Română de Baschet **nu numai că nu a renunţat** la practica atît de ruşinoasă şi degradantă, dar **a şi amplificat-o!**

În atari condiţii era firesc ca măcar cineva din conducerea Ministerului Tineretului şi Sportului să se fi sesizat şi să fi dispus o cercetare a celor semnalate.

După ştiinţa mea, acest lucru nu s-a întîmplat, dovedind că proverbul cu „cîinii latră, ursul trece" face casă bună cu Ministerul Tineretului şi Sportului.

O judecată simplă, bazată numai pe o logică elementară, ne duce inevitabil spre următoarele explicaţii posibile ale atitudinii conducerii amintitului minister:

- ori este vorba de **incompetenţă;**
- ori **indiferenţa** este cea care vă „anima", domnilor miniştri;
- ori, mult, mult mai grav, aripa **corupţiei** v-a atins şi pe dumneavoastră!

Aveţi dreptul să alegeţi şi să tăceţi în continuare, sau să acţionaţi, dovedind că nu sînt decît prezumţii fără un temei real.

A ne adresa... Guvernului României pentru a reaşeza în banca lui un farseur şi un escroc mi se pare chiar ilar.

Aşadar, îmi voi asuma rolul de „gropar" al baschetului românesc (dacă nu ştiţi, vă informez că falsificarea vîrstei participanţilor la competiţii cu limită de vîrstă atrage din partea Federaţiei Internaţionale o **suspendare** pe o perioadă de 2 ani la **toate nivelele).**

Convins fiind că numai prin curăţenie morală ne putem smulge din mizerie şi mediocritate, voi fi acela care va informa Federaţia Internaţională de Baschet Amator asupra **furturilor repetate** practicate de Federaţia Română de Baschet. La nevoie, chiar federaţiile similare din Europa, lezate direct de practica frauduloasă a federaţiei noastre. Dovezi, slavă Domnului, există destule!

Aşadar, alegeţi domnilor miniştri!

Repet, eu unul refuz să cred că se poate cumpăra totul, la infinit!

P.S. - Şi o foarte necesară precizare. Cu siguranţă va şoca tonul ultimativ şi cumva imperativ al solicitării.

Există o explicaţie: majoritatea oamenilor din această ţară a aşteptat altceva de la vremurile post-ceauşescu. Nu mă număr printre aceia care au crezut în minuni, adică în schimbări radicale petrecute peste noapte. Dar acolo unde se poate, schimbările trebuie să se facă, fără întîrziere. De către cei aleşi şi investiţi să conducă. Este evident că pentru aceasta au fost aleşi - să schimbe ceea ce a fost rău.

Este cazul de faţă. În concepţia mea greutatea funcţiei este dată de valoarea omului care o ocupă. Iar valoarea este validată de ceea ce face omul respectiv.

Funcţia este respectată prin respectul acordat omului şi nu invers. Cînd vorbeşte dl. Gh. Dumitraşcu în Senat, mie unul mi se ridică părul în cap.

Şi funcţia domniei sale este de senator. Pot respecta eu această funcţie atîta timp cît omul îmi stîrneşte asemenea reacţii?

(continuare din numărul trecut)

Aşadar, de pe terasa unei camere a hotelului Iberia-Sol, situat chiar pe malul Atlanticului, priveam stupefiat frumuseţea oraşului luminat de soarele dimineţii, străcurat sporadic printre nori. Un cer gri, înnorat parţial de noaptea ploioasă şi un ocean de aceeaşi culoare încadrau perfect strălucirea mozaicului de nuanţe pastelate ale clădirilor, împestriţat cu verdele vegetaţiei luxuriante proprie tropicelor. Atmosfera spălată de ploaie punea pregnant în evidenţă curăţenia oraşului.

După micul dejun - bufet suedez care prin bogăţia şi bunătatea preparatelor mi-a lăsat totuşi un acut gust amar, cu gîndul la lipsurile de acasă - a urmat o scurtă plimbare care a accentuat prima impresie.

Între hotel şi ocean - autostrada. Între cele două sensuri de circulaţie - un şir de palmieri şi un covor de vegetaţie rivalizînd cu cel mai bogat persan. Între autostradă şi ocean - faleza. Pe faleză, numeroşi pescari îşi lansau undiţele sofisticate în căutarea prăzii care uneori îşi arăta strălucirea argintie printre valuri.

Apariţia bruscă dintre nori a soarelui pe a învăluit într-o lumină şi căldură năucitoare, pe noi, cei care aveam... paltoanele la doi paşi! Numai cei care au călcat pe la tropice sau ecuator ştiu ce înseamnă senzaţia copleşitoare pe care ţi-o dau lumina şi căldura unui Soare altfel decît cel de pe la noi.

Apropierea meciului ne-a readus însă repede la hotel, deşi sala se afla în imediata vecinătate a acestuia. Respectînd culoarea locală - galbenul şi albastrul (soarele şi oceanul) - sala, aflată în Pabellon Insular Deportes este o bijuterie în materie de podeaua şi pereţii de un galben cald cu bune rabatabile verzui şi albastru închis, fotolii albastru deschis, sala oferind o ambianţă aparte pentru o întîlnire sportivă.

Iar galeria suporterilor locali a creat o impresie deosebită prin ineditul modului de prezentare şi manifestare. Cîteva sute de tineri învăluiţi în pînze uriaşe de voaluri galben-albastre, cu tichiuţe de aceeaşi culoare, cu fluiere şi trompete, baloane şi confetti, şiruri încurajat neîntrerupt, gălăgios dar sportiv, favoriţii. Iar favoriţii, voleibaliştii de la Constructora Atlantica Gran Canaria, nu şi-au dezamăgit susţinătorii, învingînd cu 3-0 o echipă a Stelei compusă din cei 16 oameni de drum, şocată de diferenţa dintre... cer şi pămînt, incapabilă să reziste mai mult decît primele jumătăţi de set trei seturi. Omului sărac nici boii nu-l trag!

Masa oficială ce a urmat nu a reuşit să atenueze amărăciunea unei înfrîngeri fără drept de apel, deşi gazdele s-au străduit să facă acest lucru. Discuţiile dintre jucătorii celor două echipe au dezvăluit şi alte posibile explicaţii ale acelui 0:3 atît de sec. Cei trei polonezi de import ai Canarelor primesc fiecare între 40 şi 50.000 dolari anual. Ceva mai mult decît cei 3-400 ai celor mai buni jucători români! Tot anual! Spărgă nu se va găsi vreun parlamentar care să replice „puţini, dar buni!".

Plimbarea care a urmat, încheiată cu şederea noastră numai o zi în Las Palmas, a amplificat şi mai puternic realitatea şi diferenţa dintre pămîntii pe care noi românii şi ei trăim, că sîntem capabili să o depăşim vreodată. Deşi nu este vorba de... Groapa Marianelor!

Soarta m-a plimbat prin toată Europa, dar un oraş atît de curat şi frumos ca acest Las Palmas nu am mai întîlnit. Cît ţi-ar imaginaţie încercaţi să vă faceţi cum poate arăta o străduţă din centrul oraşului mărginită de palmieri pe care foşnesc uşor, împreună pot să vă oprească... Încercaţi să vedeţi cu ochii minţii şiruri de vile cu 1-2 nivele, vopsite în alb, vernil, bleu, galben, cafeniu, roz, verde, cărămiziu, iar toate aceste culori, înnecate într-o mare de verdeaţă erupînd într-o explozie de vigoare şi prospeţime.

Şi mai imaginaţi-vă un asfalt curat ca-n palmă, călcat de roţile sutelor de mărci ale miilor de automobile venite din toate zările lumii să-şi alerge caii putere printre canarii Canarelor!

Vorbe, vorbe, vorbe. Niciodată nu vor putea să cuprindă cu înţelesul lor ceea ce numai maşinăria minunată a ochiului poate face.

Căci numai cu vorbe nu voi reuşi să vă fac să „vedeţi" exemplarele de feline ale faunei feminine a arhipelagului Çanarelor, dovezi indubitabile că plutele de papirus sau balsa ale lui Thor Hayerdal au existat şi cu mii de ani în urmă, legînd fără putinţă de tăgadă incaşii de polinezieni şi africani!

O scurtă vizită prin Galleria Preciados, singurul magazin deschis şi duminica, ne-a dezvăluit exuberanţa cu care este înfiinţat Moş Crăciun şi la tropice, o adevărată zăpezii nu este cunoscută decît din filme sau de pe ilustrate (estea de... Aştind numai bun de... ducata!!).

Ch[illegible] clacăm [illegible] clag sînt cele mai [illegible] turi [illegible] nia, [illegible] nul era [illegible] de [illegible] Care [illegible] pără!

Întoarcerea [illegible] spre hotel, cîţiva kilometri bine făcuţi în limbare pe malul oceanului, ne-au acutizat amestecul ciudat de bucurie şi tristeţe.

Poate că sînt mai „fericiţi" cei care nu ştiu că există colţuri de lume ireal de frumoase şi, lipsiţi de posibilitatea de a face comparaţii, sînt lipsiţi şi de... dureri de cap!

Seara, în pat, cu ferestrele larg deschise în plin decembrie, visam cu ochii la fel de larg deschişi la expediţiile Kon-Tiki şi Ra!

Zeii oceanului şi ai soarelui...

P.S. - M-aş bucura din tot sufletul dacă am reuşit să vă fac să înţelegeţi de ce trebuie să-ţi dai palme la... Las Palmas, pentru a nu crede că visezi!

(În ultimul episod: întoarcerea în Purgatoriu!)

CINE SE TEME DE FAIR PLAY

SÎNTEM O ŢARĂ CU PREA MULŢI REGI ÎN EXIL

Ca simplu privitor sau împătimit al sportului, nu poţi să nu-ţi aduci aminte de „păsărea măiastră" Nadia Comăneci, de inegalabilul Ilie Năstase, de „bătăiosul" Ion Ţiriac, de strălucirea lui Marcel Răducanu (scris în germană Marcel von Răducanu), de zîmbetul cald al acestui Adonis al halterelor, Nicu Vlad? Şi de încă atîţia şi atîţia inegalabili campioni.

În zilele terne ale dictaturii, ei erau raza noastră de lumină; uitam şi de bîlbîielile „spre comunism în zbor" şi de caloriferele pe post de frigider şi de libertatea mereu aruncată în aut. Erau, în ciuda penibilelor şi trecătoarelor ierarhii oficiale, regii noştri pentru totdeauna. Cînd apăreau pe stadioane sau pe stradă, mulţimea îi înconjura şi-i aţintea cu mîna, admirativ, ca pe nişte fiinţe sacre, cu gîndul secret că măcar o parte din harul lor se va revărsa miraculos şi asupra anonimei lor persoane. După Olimpiada de la Montreal, cele mai faimoase reviste titrau: „Nadia Comăneci - A star is born" (S-a născut o stea"). Cred că încă de pe atunci, faţă de un triumfător şi universal NC (Nadia Comăneci) s-a prefigurat ideea ca numele dictatorului, de o covîrşitoare rezonanţă regională, să fie scris cu litere mici: n.c.

Evadînd, emigrînd în cel mai fericit caz la adăpostul dublei cetăţenii, aceste adevărate simboluri ale sportului românesc au decis să trăiască departe de patrie. De ce această opţiune? Vom încerca să descifrăm cauzele exodului atît de dureros pentru noi.

Proiecţia în plan filozofic al mult pomenitului „salam de soia" nu este alta decît „o existenţă fără perspectivă". O stea de talia Nadiei a ajuns arbitră, antrenoare anonimă, fără posibilitatea de a călători în străinătate, fiind la cheremul unei familii absolutiste.

Ion Ţiriac, cunoscut om de afaceri, organizatorul unor importante turnee de tenis, căruia toată mass media europeană îi pronunţă corect numele (e un semn de mare respect, dacă ţinem seama cum sînt stîlcite numele româneşti în pronunţia străinilor), ar fi ajuns un antrenor sau un funcţionar la federaţia de specialitate. Nu i s-ar fi iertat toată viaţa, că, „nici nu se compară cu Ilie Năstase".

Marcel von Răducanu putea avea soarta atîtor fotbalişti talentaţi, care, încurajaţi de falşi suporteri într-un tîrguşor de provincie, îşi făuresc o glorie locală prin aceea că beau „vodcă la halbă"!

La noi, şi înainte şi acum, sportivul este lăudat atît timp cît este „en vogue"; după aceea este abandonat, uitat, ignorat. Cum este imprimat pe unele spray-uri: „după utilizare se aruncă". Locul lui în structurile unui club sau federaţii este ocupat de nişte funcţionari fără cunoştinţe prea mari în sportul respectiv, mari amatori de deplasări externe, aranjamente de culise şi trai uşor.

În timpul carierei sportive propriu-zise cîştigurile băneşti sînt modice, zeciuite de taxe oficiale. Cînd sursele de finanţare sînt tombolele, sacoşele şi reţinerile din salariile unor uzine, sportivului i se creează un sentiment de umilinţă şi culpabilitate.

„Trebuie să cîştigi neapărat", leitmotivul tuturor activiştilor în sport, a turnat plumb în ghetele competitorului, nemaivorbind de situaţia absurdă în care formaţia de joc ţi-o fixa primarul sau contabilul şef al federaţiei.

Un ultim motiv de stress pentru sportivul român este comparaţia. Rivalii săi cîştigă material de zece ori mai mult, în condiţii optime de antrenament şi ocupă locurile 4-6, în timp ce el, laureatul probei este onorat cu „să zici merci c-ai văzut Australia!" Limbajul universal al jocului sportiv face posibilă o astfel de comparaţie la milimetru. Nu mai poţi invoca diferenţele dintre productivitatea muncii dintr-o ţară sau alta, pentru că el, sportivul, prin forţă şi inteligenţă demonstrează că este cel mai bun.

Superficialitatea, meschinăriile, interesul imediat, birocraţia şi indiferenţa cu care este înconjurat ucid sufletul sportivului.

Lui Duckadam, eroul meciului de la Sevilla, în finala în care Steaua a cucerit Cupa Campionilor Europeni, i se refuză includerea în delegaţia oficială a FRF la campionatul mondial de fotbal din Italia, pe banii lui?! În loc să i se închine o statuie, pentru o ispravă unică în istoria fotbalului, i se dă de înţeles: „fost-ai lele cît ai fost!". Autorii acestui incalificabil gest, care dacă ar lovi o minge cu piciorul s-ar alege cu o entorsă pe viaţă, vor fi consemnaţi la capitolul ingratitudine, în Guiness Book-ul în care numele celebrului portar va fi cules cu aldine, pentru că a apărat patru penaltiuri consecutive într-o finală europeană şi este UNIC!

Ultimul dintre marii noştri sportivi care părăsesc România este Nicu Vlad. În strigătul care însoţeşte ridicarea halterei deasupra capului ar putea fi descoperită povara superficialităţii, meschinăriei, interesului imediat şi birocraţiei cu care a fost înconjurat! Avem oare dreptul să exclamăm cu fals patetism: „Stupoare! Nicu Vlad emigrează în Australia"?

Clipele de bucurie pe care aceşti mari sportivi ni le-au dăruit, făcîndune să uităm pentru o zi tristeţile omniprezente, ne determină să constatăm cu amărăciune că sîntem o ţară cu prea mulţi regi în exil...

Iar noi nu facem nimic ca să-i readucem - oprim!

CONSTANTIN ARDELEANU

Între doi miniştri
NICU VLAD a ales... cangurii

- FOTBALIŞTII de la **Universitatea Craiova** ies de pe teren în Ungaria, nemulţumiţi de o decizie, într-un meci amical! Nu contestăm, poate că, într-adevăr, arbitrul i-a furat în faza cu pricina; dar cum rămîne cu fair-play-ul? **Ce-ar fi trebuit să facă Anglia în clipa în care Maradona le-a marcat cu mîna, iar arbitrul a validat golul?** Nu ştiu cum naiba se face, dar din clipa în care în fruntea echipei s-a pus personajul numit **Marcel Popescu** (zis şi **Dortmund**, după meciurile de cupe europene), modestia şi ţinuta exemplară a acestei îndrăgite echipe s-au cam dus pe apa Jiului... Plouă cu banderole albe, cu scandaluri în cadrul echipei sau între echipă şi forurile locale şamd, şamd. Atenţie băieţi, că dealu-i deal şi valea-i vale, iar versul doi/îl ştiţi şi voi...

- HALTERELE româneşti - de la extaz la agonie? N... este exclus, fiindcă, iată, după plecarea ... şi Czank şi Cihărean, acum îşi anunţă ... Australia şi Nicu Vlad. Acesta din u... făcînd un asemenea curent, înc... bsorbiţi" şi alţi performeri ai ... Australienii intenţionează să-l n... urgent pe Nicu Vlad, în dorinţa de a fi repr... ceasta chiar la J.O. la Barcelona '92. Dar, desi... cuvîntul decisiv ... însuşi campionul. Noi însă - de ce să nu ... nădăjduim că Nicu, după ce îşi ... utis... vedea canguri de aproape, va ... românesti la Olimpiadă. Nostal... ţării... o p... dus, iar dacă nu crede, Nicu ar pute... ... lui Gică Hagi, să discute puţin pe a...

- **Prost sfătuit** din colţ, şi punîndu-şi astfel în cap toţi iubitorii de sport din ţară, dl. ministru al Învăţămîntului şi Ştiinţei, dl. **Gheorghe Ştefan**, intră zdravăn cu foarfeca în facilităţile acordate sportivilor studenţi şi elevi pînă şi de Suzănica Gîdea. Se spune că „suflerul" ar fi nimeni altul decît doctorul Ifrim, cam alungat din preajma tuturor terenurilor de sport pe unde a activat. În acest mod, la întrebarea „pedagogului de şcoală nouă" care se arată a fi dl. Gheorghe Ştefan, **„Ce iaşte performanţa?"**, elevii-sportivi vor răspunde: **„Performanţa iaşte, în aste condiţiuni, o specie pe cale de dispariţie!"** Drept care, aşa cum propuneau şi confraţii de la „Gazeta Sporturilor", sugerăm ca la Barcelona să concureze dl. Gh. Ştefan, să aducă dînsul glorie sportivă ţării. Iar la terminarea cursei, să i se intoneze imnul „Gheorghe-Gheorghe"!...

- DOMNUL preşedinte al Comisiei de disciplină a F.R.F., avocatul Gătejanu, cam scapă caşcavalu' din gură în interviul acordat confratelui O. Ioaniţoaia: chiar din titlu, domnia sa afirmă că „Infiinţarea Ligii fotbaliştilor e o eroare **judiciară**". Şi ... ... ere credeam că noţiunea de **judiciară** devine ... după încheierea unui proces penal, în ... ult mai bine cea de **juridică**... N-am ... domnule avocat, dar în materie de ... ...ingul... Parcă aţi fi făcut facultatea ... ... altă! În orice caz, altminteri sînteţi ... ... simpatic.

- „PROBE, PRO...!" - vorba coanei LEANA... Apropiaţii fostului preşedinte al F.R. Fotbal, **Mircea Pascu**, povestesc în ... ma vreme de cîte ori îl întîlnesc, aud ieşindu-i ... ... rarea fra... **„Creşte, creşte mereu dosarul pro... ... dun împotriva lor. Uite-aşa un maldăr am!"** - ... ... fac cam preţ de o jumătate de metru înăl...

- Deunăzi, fostul secretar al F.R.F., **Mihai Ionescu**, era martor al unei asemenea discuţii. Auzind-o, a intervenit: **„Dacă se pun cap la cap cu probele pe care le am şi eu la îndemînă, iese un conflict mai mare decît cel din Golf!!"**

Cine or fi cei împotriva cărora se strîng mereu mai multe probe? Presupunem, fără a putea jura că aşa stau lucrurile, că ar fi vorba de actuala conducere a F.R.F., în frunte cu dl. **Mircea Angelescu.** Sau poate că e numai o impresie, şi cei vizaţi or fi... **Saddam Hussein** şi acoliţii săi, care nu vor cu nici un chip să părăsească **Kuweitul.** Adică ţara aceea mănoasă, în care se găseau la preţ de nimic atîtea şi atîtea lucruri, pe vremea cînd dl. Pascu era preşedinte, şi aproba atîtea şi atîtea plecări pe respectiva rută...

GURA LUMII SLOBODĂ!

Dreptul la replică

Cine se teme de Fair Play? Doar cine nu-l pricepe!

Nu pot să spun că nu m-a mîhnit o notiţă apărută în numărul 1(7) al revistei, atît de originale, scoasă de nişte oameni pe care îndrăznesc să-i socotesc chiar mai mult decît confraţi. Mai puternic avea să fie însă un alt sentiment, atunci cînd am dat cu ochii de respectivele rînduri. Fiindcă ele, rîndurile cu pricina, m-au readus rapid cu picioarele pe pămînt, într-un moment cînd abia mă întorsesem din Paradis (din Australia adică, de acolo unde viaţa şi oamenii sînt altfel). Cum m-am lovit iarăşi de realităţile noastre de toate zilele? Simplu: văzînd cum este deformat totul, numai de dragul de a da în cineva. Da, doamnelor şi domnilor, nota dedicată subsemnatului în numărul amintit din „Fair-play" este departe de a fi corectă, de a reprezenta adevărul - este un atac la persoană, de o violenţă demnă, poate, de o cauză mai bună (în orice caz, fără vreo legătură cu... fair-playul).

Nu vreau să mă scuz, ştiind cum poate deveni chestiunea din prea înţeleptele proverbe, zicale româneşti. Nu mă socotesc dator de a-i răspunde autorului anonim (e dreptul lui de a scrie, e dreptul meu de a nu-l băga în seamă). Dar, respectul faţă de cei care fac şi - mai ales - pentru cei ce citesc revista mă îndeamnă să aduc unele precizări vizavi de aşazisul caz al influenţării anchetei APS de către subsemnatul.

Trec peste aprecierile asupra stilului din serialul dedicat INEGALABILEI (de gustibus... - plus că, domnule Anonim, mă interesează părerile cititorilor oneşti, inclusiv aceea a Nadiei, care, fiindcă veni vorba, s-a arătat încîntată după ce a putut, în fine, să spună întregul adevăr). Ironiile privind funcţia de secretar general sînt, de asemenea, total deplasate, de vreme ce **nu mi-am însuşit** acest rol dătător de atîtea bătăi de cap, **el fiindu-mi încredinţat prin votul unanim** al participanţilor la adunarea de constituire a Asociaţiei. Însă cînd se afirmă, negru pe alb, că „d-l secretar general a fost votat în cvasiunanimitate de către pleiada de membri ai APS primiţi recent în asociaţie, pentru faptul că au-prin nu ştiu ce ziar cîte o rubricuţă sportivă ocazională", se vede de la o poştă ce a urmărit autorul fără nume: denigrarea! Cu orice preţ, chiar al minciunii, de vreme ce pe lista acelora ce mi-au făcut cinstea (să zic acum: mai bine nu mi-o făceau?!) de a mă vota figurează numeroşi „iluştri necunoscuţi", nu-i aşa?!? (H. Alexandrescu, I. Chirilă, O. Ioaniţoaia, L. Oprea, G. Stanca, O. Vintilă, A. Savu - ultimii trei chiar de la... Fair-Play! şi mulţi alţii). Culmea e că în şedinţa Comitetului APS, cu unul m-am opus ideii „topului ziariştilor sportivi", dar şi la noi funcţionează principiile democraţiei, astfel încît majoritatea a decis...

Cît priveşte „frămîntarea ce m-ar fi cuprins în momentele premierii din cadrul spectacolului, s-a reţinut, iarăşi!, doar ceea ce era necesar pentru demolarea unei anume persoane, doar răspunsul subsemnatului, neluîndu-se în seamă întrebarea lui Dadi Graur, care a vrut să ştie, între altele, cum a fost cu organizarea anchetei.

Ce a urmărit autorul rîndurilor e clar. De ce, cu ce anume l-am supărat - aşa ceva nu poate fi înţeles. Oricum, tonul notiţei, apelul la o serie de nume precum Iosif Banc sau Leonte Răutu, răstălmăcirea adevărului nu au nici o legătură cu noţiunea de fair-play. Deasupra paginii stă scris, cu litere mari, „CINE SE TEME DE FAIR PLAY". Ei bine, **eu unul nu mă tem**, domnule Anonim. O poate face numai cineva care, pur şi simplu nu pricepe, nu înţelege, nu ştie cum e jocul cinstit (inclusiv în gazetărie!), preferînd să încerce a lovi pe la spate. Noroc că nu am trecut degeaba prin terenul de sport şi am spatele destul de tare! Cu consideraţie faţă de cititorii şi realizatorii revistei cu nume care impune,

Geo Raeţchi

6 februarie 1991

N.R. - Am dori să credem în totalitate cele precizate de dl. Geo Raeţchi, dar am auzit că, recent, preşedintele Sindicatului de la „Gazeta Sporturilor", dl. Constantin Alexe, i-a adresat public dlui. Raeţchi un vot de neîncredere vizavi de modul în care a dispecerat ancheta pentru desemnarea celor mai buni gazetari sportivi ai anului 1990?! Fum chiar fără pic de foc nu iese niciodată. Modalitatea de comunicare a sufragiilor votanţilor a fost totuşi defectuoasă.

Oricum, noi considerăm problema închisă.

NOTĂ

Din dorinţa de a respecta integral spiritul cu care a pornit la drum gazeta noastră, redacţia a hotărît ca, începînd din numărul viitor, să nu mai publice nici un material semnat cu pseudonim. Socotim că în acest mod rămînem credincioşi, înainte de toate nouă înşine, dar şi cititorilor noştri.

Ne rezervăm însă dreptul ca materialele care impun un punct de vedere colectiv, aparţinînd colectivului de redacţie să le semnăm „Fair Play"

Timişoreanul ROMICĂ

mai ceva ca Iozefini

...Faptele au fost povestite în fel şi chip, fiecare mai adăugînd părticele de imaginaţie personală, astfel încît s-a ajuns la denaturări vecine cu aiureala. Au fost voci care au susţinut, fiind gata să jure la nevoie, că la **Timişoara,** cu prilejul meciului amical dintre **Poli** şi **Steaua Roşie Belgrad,** dl. secretar de stat cu problemele sportului, **Cornel Dinu,** ar fi fost bătut măr de membrii celebrului grup **„Comando-Poli"!!** Ba mai mult, că, sărindu-i în ajutor fostului său adversar, secretarul federal **Mircea Sandu** ar fi avut parte de un tratament „ultramodern", primind în faţă un jet dintr-un spray antiterorist, văzîndu-se astfel anihilat pentru cîteva minute!...

Pentru exacta dumneavoastră informare, ne-am interesat la surse autorizate, aflînd că: imediat după terminarea partidei, dl. **Cornel Dinu,** împreună cu **Mircea Sandu** şi cu ziarista **Elena Popa** de la **„Dreptatea"** s-au urcat într-o maşină, în dorinţa de a pleca spre hotel. În acel moment, un bătrînel de aproape 80 de ani (ce să-i faci, pasiunea pentru fotbal n-are vîrstă!) îl recunoaşte pe actualul secretar de stat, strigîndu-i în gura mare că Timişoara nu-l iubeşte fiindcă... a jucat la Dinamo! Ţipetele sale au atras atenţia celor din jur, care au înconjurat pe dată maşina, într-o grămadă spontană pe care ar fi invidioşi pînă şi rugbiştii tricolori. Autoturismul a început să fie zgîlţîit mai ceva ca la 4 martie 1977, dramatismul secvenţei determinînd-o pe dra. **Popa** să facă, scuzaţi, puţin pe dînsa - lucru pe care nu l-a ascuns atunci cînd şi-a mai tras nişte sufleţelul... Sesizînd primejdia iminentă, dl. **Mircea Sandu** a ieşit imediat din maşină, a mai liniştit lumea prin vorbe înţelepte **(„Ce naiba, domnilor, vreţi să vă treziţi cu terenul suspendat tocmai acum cînd aveţi şanse să luaţi titlul de campioni?!")** a mai distras nişte atenţia, permiţîndu-le astfel domnului **Dinu** şi domnişoarei **Popa** să se refugieze înapoi în tribună.

...Dar să nu ne îndepărtăm prea mult de subiect, fiindcă nu asta doream să istorisim, ci lucruri mult mai paşnice şi mai amuzante, de care avem atîta şi atîta nevoie în aceste timpuri zbuciumate.

Încă agitat de scena petrecută la stadion, grupul ajunge la hotelul în care era cazat. În momentul în care urca scările, dl. **Dinu** este întîmpinat cu mare voioşie de un anume **Romică,** personaj pitoresc al Timişoarei (uşor ţîcnit, susţin unii, chiar şi aceştia însă recunoscîndu-i hazul fără seamăn), care-l îmbrăţişează fără rezerve. Dl. secretar de stat primeşte manifestările de efuziune fără prea mare entuziasm, dar le primeşte, gîndindu-se totuşi că mai bine aşa decît într-o maşină ameninţată cu răsturnarea... Se eliberează într-un tîrziu din îmbrăţişare, dînd să intre în hotel. **„Bine, Romică, mi-a făcut plăcere. Stăm de vorbă mai tîrziu".** La care Romică protestează: **„pentru ce mai tîrziu, cînd mai am să-ţi spun o vorbă chiar acum: ia vezi, mai ai... ceasul la mînă?!"** Dl. Dinu se conformează, constatînd că într-adevăr frumosul său ceas cu brăţară aurită dispăruse!! Romică lămureşte însă pe dată dilema, scoţînd zîmbitor la lumină ceasul pe care i-l sustrăsese cu abilitate în timpul... cordialei îmbrăţişări!

După un timp, a venit la hotel şi **Ţiţi Dumitriu** căruia i-a venit rîndul la îmbrăţişare; lui nu i-a mai lipsit ceasul, ci un teanc de dolari, fiindcă în ziua de azi cine n-are dolari la el?!... Ziaristul **Gheorghe Nertea** a scăpat mai uşor, adică a „plătit" în lei întîlnirea cu **Romică,** dar nici una din toate aceste „victime" nu se compară cu păţania vicepreşedintelui lui **S.C. Bacău,** căruia **Romică** i-a sustras de... patru ori la rînd ceasul de la mînă: cum i-l înapoia, cum i-l mai lua o dată! ...Mă rog, unii s-au grăbit să afirme că de-aia şi joacă Bacăul aşa cum joacă, dar noi nu-i luăm în seamă, fiindcă de făutăţi sîntem sătui.

Să vedem, dacă are cineva să ne povestească... lucruri plăcute, amabile.

S. Satmari

Pasienţe uşoare şi grele „UNSPREZECE" sau un fals joc de bridge

Se ridică din pachet cîte trei cărţi şi se aşează în patru rînduri, unele sub altele. Între aceste 12 cărţi, de la început, nu trebuie să se afle nici o **figură.** Orice figură ar apărea, va fi scoasă şi înlocuită cu altă carte. Figura înlăturată se va pune la sfîrşitul pachetului. În locul rămas gol se va pune o altă carte din pachet. După ce s-au aşezat cele 12 cărţi, se vor alege dintre ele 2 cărţi a căror sumă să fie **11.** La această operaţie nu vom ţine seamă de culoare. Se va putea lua, de exemplu: asul şi 10, 2 şi 9, 3 şi 8, 4 şi 7, 5 şi 6. Peste aceste cărţi se vor aşeza, pe faţă, alte două cărţi noi din pachet. Această operaţie se va repeta pînă la epuizarea pachetului, punîndu-se, mereu, cîte două cărţi peste una din perechile ce fac 11, la care se poate număra, bineînţeles, şi suma cărţilor noi puse. Numai în cazul în care se scoate o figură, locul va rămînea liber pentru jocul ce-şi urmează cursul! Cînd jocul s-a terminat, trebuie să avem toate cărţile din pachet etalate. Iar cele 12 figuri se vor afla acum deasupra. Cîştigătorul jocului va fi cel care a terminat „pasienţa" în cel mai scurt timp!

Marius Petrescu

Şah şi Mat — **Margareta Mureşan**

DUEL AMÎNAT

După o pauză de doi ani, Bobby Fischer a reintrat în arena competiţională în primăvara anului 1970 prin participarea la Belgrad în cadrul selecţionatei „Restului lumii" la „Meciul secolului" împotriva echipei reprezentative a Uniunii Sovietice. Încurcate şi îndelungate au fost tratativele şi contactele care au dus la perfectarea meciului. Totul era clar pentru cea mai puternică formaţie din lume, echipa sovietică, ce enumera cele mai sonore nume ale momentului: Spasski - campionul lumii, Petrosian - fost campion mondial, Korcinoi, Polugaevski, Gheller, Smîslov - ex-campion mondial, Taimanov, Botvinnik - fost campion mondial, Keres Tal - cel mai sclipitor fost campion al lumii, iar ca rezerve Stein şi Bronstein. Neînchipuit de grea a fost sarcina selecţionerului echipei „Restului lumii", fostul campion mondial Max Euwe. Nu numai distanţele i-au pus piedici lesne de înţeles dar şi interesele... Sau poate, mai exact, rivalităţile sportive ale unor mari maeştri care nu puteau să conceapă ideea de „echipă", prea învăţaţi fiind cu noţiunea de adversar.

Exceptîndu-i pe Fischer, Larsen şi Portisch, adică pe aceia care aveau să-şi revendice drepturile pentru a juca la primele trei table, ceilalţi mari maeştri: Hort, Gligorici, Reshewsky, Uhlmann, Matulovici, Najdorf, Ivkov, Olafsson şi Darga au răspuns imediat şi chiar cu entuziasm solicitării lui Euwe. Fischer n-a spus nici „Da!" nici „Ba!" ci doar a reamintit condiţiile sale de joc: cum să fie sala, ce să nu facă spectatorii, cum să fie lumina din perspectiva jucătorului, cînd să fie permis accesul fotografilor sau al televiziunii etc. La o nouă solicitare a spus: „Da, dar..." şi a adăugat alte restricţii în sala de joc. Apoi a urmat o telegramă surprinzătoare prin care anunţa organizatorii că va juca doar dacă i se decontează toate cheltuielile de drum, inclusiv cele pentru... hamal şi taxi de la aeroport pînă la hotel. Şi totuşi Fischer nu era hotărît să joace. De-abia cînd i s-a spus că are şanse reale să-l învingă pe Spasski la masa I-a, Fischer a anunţat că va veni.

Pînă să sosească Bobby, Euwe s-a confruntat cu noi probleme din cauza ambiţiilor lui Larsen. Acesta se considera mai bun decît Fischer şi revendica masa I-a; meciul era ca şi ratat. Nu mai încăpea nici un compromis, cunoscută fiind încăpăţînarea şi ambiţia lui Fischer de-a juca împotriva campionului lumii. Euwe se şi gîndea la dezastrul unei confruntări verbale între cei doi. Contrar aşteptărilor, cînd a aflat pretenţia lui Larsen, Fischer a spus senin, chiar fără să i se fi cerut aceasta: „În ordine, să joace Larsen la prima tablă!" Continuîndu-şi cina la restaurantul hotelului „Metropol", a adăugat: „Eu sînt mai bun decît Larsen, dar el a jucat în ultimii ani iar eu nu". Meciul era salvat; Euwe a răsuflat uşurat neştiind ce va urma... Seara tîrziu, Fischer a realizat că gestul său sportiv era mai mult decît putea suporta ambiţia sa. I-a făcut răspunzători pe organizatori de cele întîmplate: „Sînteţi incorecţi, v-aţi folosit de momentul meu de slăbiciune. La masa a doua nu vreau să joc..."

Fischer era Fischer! Capriciile sale aveau întotdeauna un suport logic... aşa că... înţelegînd raţiunile „Meciului secolului", şi-a călcat pe inimă şi a jucat la masa a II-a împotriva lui Petrosian. Larsen era în „avantaj"... faţă de Fischer. Doar atît! Nu a strălucit în faţa lui Spasski. Fischer însă a jucat excelent dispunînd clar de Petrosian. Şi, nu peste multă vreme, i-a demonstrat lui Larsen că dreptatea fusese de partea lui. L-a umilit cu scorul de 6:0 în meciurile candidaţilor, adjudecîndu-şi toate meciurile în C.M. chiar şi finala în faţa lui Spasski. A demonstrat că era, evident cel mai bun jucător al lumii.

CAN-CAN TENIS

- La ultima sa adunare generală, Federaţia Internaţională a decis să aloce un milion de dolari pentru dezvoltarea tenisului în ţările est-europene. Deşi Kremlinul a rămas tot cu stea roşie în frunte, URSS-ul a fost principalul beneficiar. 300.000 dolari s-au alocat organizării turneului **KREMLIN-CUP.** Pe cînd o **COTROCENI-CUP,** căci şi noi folosim încă priza de stînga!?!

- **Yannick Noah** este animatorul duminical al unei emisiuni muzicale în care răspunde ascultătorilor tenisului; ba mai mult, oferă şi premii (rachete sau pantofi de jogging). Simpaticul nostru ex-scrimer **Octavian Vintilă** ne scoală cu „noaptea în cap" şi ne mai şi întreabă dacă în „talcioc" se găsesc bujii de Skoda!

- **Jimmy Connors** a dat în patima jocurilor de noroc! Nu, nu este vorba de un viciu, ci doar de proiectul unui vapor-casino pe care vrea să-l finalizeze împreună cu fratele său. Originalul proiect - replica unei nave din sec. XIX - va primi cca. 2500 de jucători (!) şi va costa în jur de 4 milioane de dolari.

- **Rover**-ul s-a înhămat la căruţa tenisului britanic! Cunoscuta firmă producătoare de automobile se alătură cu 1.000.000 lire sterline celor 720.000 ale federaţiei engleze pentru redresarea tenisului din Marea Britanie. Aşteptăm reacţia **„Daciei" Piteşti** după liberalizarea „autentică" (cea de la 1 aprilie!) a preţurilor.

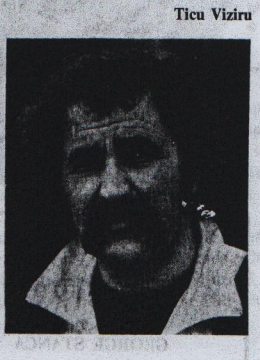
- La aceeaşi competiţie, cel mai „grăbit" finalist a fost tot simpaticul **„Jimbo" Connors** care în 1974 l-a învins pe **Ken Rosewall** cu 6:1, 6:0, 6:1. Tot foarte grăbită a fost şi Tracy Austin în 1979 cînd a ieşit învingătoare la vîrsta de 16 ani, 8 luni şi 9 zile.

- Alături de mai vechii comentatori T.V. Borg, Ţiriac, C. Evert, Stolle, Năstase, anul acesta şi-a făcut apariţia în această calitate **Mc Enroe, Mayot, Steffi Graff.** Toţi trei au găsit o mare audienţă şi s-au bucurat de bune aprecieri. La noi, după generoasele intervenţii ale lui Ion Ţiriac, gentileţea recunoscută a lui Cristian Ţopescu nu a fost suficientă pentru a impune o debutantă (Doina Stănescu) remarcată doar prin timide „vocalize". Aşteptăm!

- Există vreo legătură între **Ion Ţiriac** şi **Karl Marx?** Cu aproape două decenii în urmă marele nostru tenisman a fost felicitat pentru un lung şir de victorii, dar şi criticat pentru barba impresionantă pe care o purta, de către o „personalitate" marcantă a „epocii". „Ţîri" a răspuns sec: „Cred că n-aţi uitat că şi Marx purta barbă!" Replica a venit maliţioasă din partea tov-ului: „Da Ioane, dar Marx avea şi cap!" Tenace cum îl ştim, Ţiriac nu a cedat: „Vom mai vedea!"

Ticu Viziru

Între ŢIRIAC şi MARX există o singură legătură: CAPITALUL!

PAGINA NESPORTIVĂ

POLITICHIA

GEORGE STANCA

Noi escroci, please!

Nu putem scăpa uşor de obsesia nedreptăţilor pe care le-am suferit în timpurile trecute. Răsfoiesc paginile unor publicaţii ca „Memoria", „Revanşa", „Dreptatea" şi continui să mă îngrozesc văzînd cîte rele i-a putut face omul omului, sub regimul comunist, cîte orori s-au întîmplat în lagărele noastre şi în aresturile miliţiilor „populare", făptuite de escrocii vremii. Scriind acestea într-o gazetă sportivă, încerc, cu bun simţ, să realizez şi cazurile de mutilare, de umilinţă ale omului de sport, antrenor sau jucător, din România comunistă.

Şi iar mă îngrozesc!

Rămîn numai la cele spuse de dl. Viorel Mateianu într-un amar interviu publicat recent de „Gazeta sporturilor", căci altfel ar însemna publicarea unui romanfluviu lucru care nu e, totuşi, departe de intenţiile noastre, ale celor ce compunem cu scrisul acest „Fair Play". A se vedea serialul „Procesul clubului Victoria", care este abia un început. Cum vom continua nu ştim, dar sîntem siguri că mai sînt destui oameni care doresc să ne dezvăluie nu neapărat senzaţionalul ci putregaiul din fotbal, din sportul românesc contemporan cu comunismul.

Cîte lucruri se ascund sub cele cîteva fraze spuse de dl. Mateianu privind tîrgul propus de clubul Victoria („perfectat" pînă la urmă, ni se spune, de portarul Lăzăreanu) sau sarcina de partid, trasată de judeţeana escroacă Oradea, de a pierde cu 3–0 meciul cu echipa armatei. Sau, hai să-i zicem, a lui Ilie Ceauşescu. Deznodămîntul meciului fiind de notorietate permiteţi-mi să-l compătimesc pe onestul antrenor Mateianu pentru obsesia sa, în care fotbalul s-a oprit în min. 78, acel minut al frustrării omului – antrenorului, acel moment al faultului evident. Escrocii au învins atunci. Domnul Mateianu e trist şi are dreptate, el şi încă alţii pot sta alături, măcar în planul frustrării, fără nici o exagerare, de acei deţinuţi politici care numai pentru cinstea şi fair play-ul lor politic au fost încarceraţi pe o bună bucată din viaţa lor.

Şi mai trist e însă faptul că atît foştii deţinuţi politici cît şi antrenorii ori jucătorii frustraţi în trecut, nu întrevăd încă în viaţa sportivă şi socială românească, acel climat de cinste la care visau cu fiecare fibră, acea eradicare a escrocilor. În tenis, cînd se schimbă mingile se anunţă „new balls, please". În viaţa noastră de toate zilele din păcate, nimeni nu ne anunţă „noi escroci, please!"

DOMNILOR DIRECTORI, DOMNILOR PATRONI,
DOAMNELOR ŞI DOMNILOR!

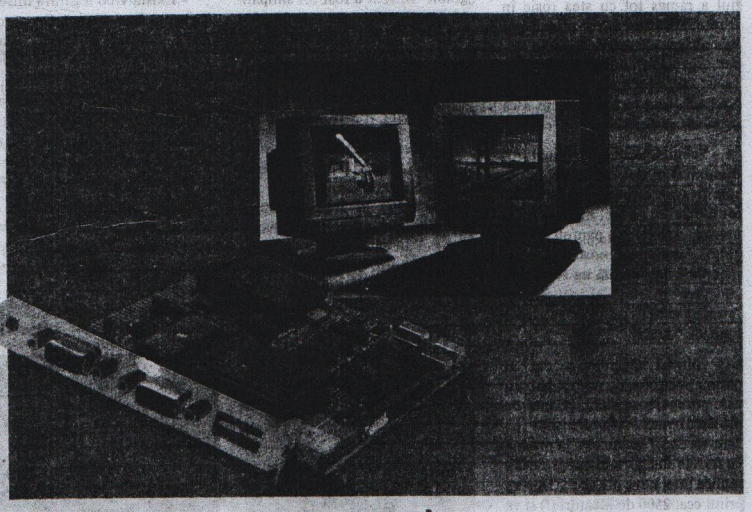
Sîntem convinşi că aveţi nevoie de cel puţin un calculator în munca dumneavoastră. În acest scop, firma SALTO, în colaborare cu SKY COMPUTER din Austria, vă oferă:

Calculatoare PC de toate [illegible] şi configuraţiile

• Plata în lei • Garanţie 1 an • Service asigurat •

Adresaţi-vă la sediul firmei SALTO din Calea Victoriei 174, Bucureşti, tel.: 59.66.73., 50.58.65. şi, cu siguranţă

VOM BATE PALMA!

Editura
Fair Play
director
GEORGE STANCA

Redacţia şi administraţia: **Bucureşti, Calea Victoriei 174 sector 1, tel. 59.46.13**

Secretar general de redacţie: **Ioan Prigoreanu**
Redactor artistic: **Romeo Jigmond**
Fotoreporter: **Gabriel Ghimpăşeanu**

Fair Play Boy

Janina Ştefan

ERATĂ

În pag. I din numărul anterior al revistei noastre, bineînţeles că **persoana** non grata din editorial se va citi, cum este firesc, **persona** non grata.

Deasemenea, ne cerem scuze frumoasei actriţe Manuela Hărăbor pe care am botezat-o Mihaela. Sperăm că superbia ei va rămîne aceeaşi şi în aceste condiţii.

Şi dumneavoastră puteţi difuza
Fair Play

Rezervările se fac zilnic între orele 12–18, la redacţia din Calea Victoriei 174, sector 1, tel. 59.46.13, cu buletinul de identitate şi cu 75% din valoarea exemplarelor preluate pentru difuzare. Intreprinzătorii autorizaţi se vor prezenta cu o copie după autorizaţie, ştampila rotundă şi numărul de cont bancar, pentru încheierea contractului.

Transportul se asigură de către difuzor.

Concursul Fair Play

Întrebarea a 7-a

Un celebru fotbalist englez care a jucat timp de 13 ani, desăvîrşindu-şi cariera la clubul Manchester United, avînd la activ şi 106 meciuri inter-ţări, a primit trofeul internaţional „Pierre de Coubertin" pentru o carieră exemplară, desfăşurată în întregime sub semnul fair play-ului.

Care este numele acestui fotbalist?

Concursul "Fair Play"
TALON DE PARTICIPARE NR. 2

Răspuns: _____
_____

Numele şi prenumele: _____
Adresa: str. _____ **nr.** ___ **bloc** ___
sc. ___ **et** ___ **ap** ___ **Localitatea** _____
Cod poştal: ___ **judeţul** _____